

social gruppe eller hans politiske anskuelser. Efter artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land, dog ikke påberåbe sig artikel 33, stk. 1.

Flygtningekonventionens forbud mod refolement kan således ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Flygtningekonventionens forbud mod refolement gælder endvidere alene for flygtninge i konventionens forstand (konventionsflygtninge). Da bl.a. udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F, ikke er flygtninge i konventionens forstand, er de pågældende ikke omfattet af konventionens forbud mod refolement.

Udlændingelovens gældende refolementsforbud åbner hermed op for, at udlændinge, der er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, og som dermed kunne være udsendt til hjemlandet efter flygtningekonventionens bestemmelser, kan opholde sig i Danmark, idet de pågældende ikke kan udsendes efter udlændingelovens § 31.

Af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, *artikel 3, litra g*, fremgår bl.a., at alle stater opfordres til i overensstemmelse med international ret at sikre, at flygtningestatus ikke misbruges af personer, der har begået, organiseret eller fremmet terrorhandlinger.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, at ingen person må underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions 6. tillægsprotokol fremgår endvidere, at dødsstraffen skal afskaffes, ligesom ingen må idømmes denne straf eller henrettes.

Det foreslås på den baggrund – herunder for at sikre fuld overensstemmelse med FN-resolution nr. 1373 – at udlændingelovens refolementsbestemmelse ændres, således at bl.a. udlændinge, der er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, kan udsendes af landet i det omfang, dette er muligt i henhold til flygtningekonventionen samtidig med, at Danmarks øvrige internationale forpligtelser, herunder særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 6. tillægsprotokol, overholdes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

7. *Opfølgning på mulighederne for udsendelse af landet*

Efter udlændingelovens § 32 a skal afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 og afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31.

Efter udlændingelovens § 49 a træffer Udlændingestyrelsen forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Udlændingelovens § 32 a og § 49 a omfatter således afgørelser vedrørende udlændinge, der er meddelt afslag på en ansøgning om asyl på grund af flygtningekonventionens eller udlændingelovens udelukkelsesgrunde, men som på grund af refolementsforbudet i udlændingelovens § 31 ikke kan udsendes til hjemlandet eller til et land, hvor den pågældende risikerer videresendelse til hjemlandet. For en nærmere redegørelse for udelukkelsesgrundene henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Det bemærkes, at sådanne udlændinge i praksis alene vil kunne udsendes til tredjelande, hvis de pågældende medvirker til udsendelsen. Det skyldes, at et tredjeland i praksis ikke vil modtage en udlænding, der ikke er statsborger i det pågældende land, mod udlændingens ønske.

Efter udlændingeloven er der intet til hinder for, at udlændingemyndighederne tager en afgørelse om, at en udlænding ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, op til fornyet vurdering og afgørelse på et senere tidspunkt. Dette sker i praksis i det omfang, udlændingemyndighederne finder konkret anledning hertil.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration er af den opfattelse, at udlændingemyndighederne bør forpligtes i udlændingeloven til løbende at undersøge, om der er grundlag for at ændre en sådan afgørelse. Der bør samtidig indføres udtrykkelig hjemmel i udlændingeloven til, at en sådan afgørelse skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Formålet med sådanne regler er at sikre, at en udlænding, der ikke har opholdsgrundlag i Danmark, fordi den pågældende er udelukket herfra på grund af gro-